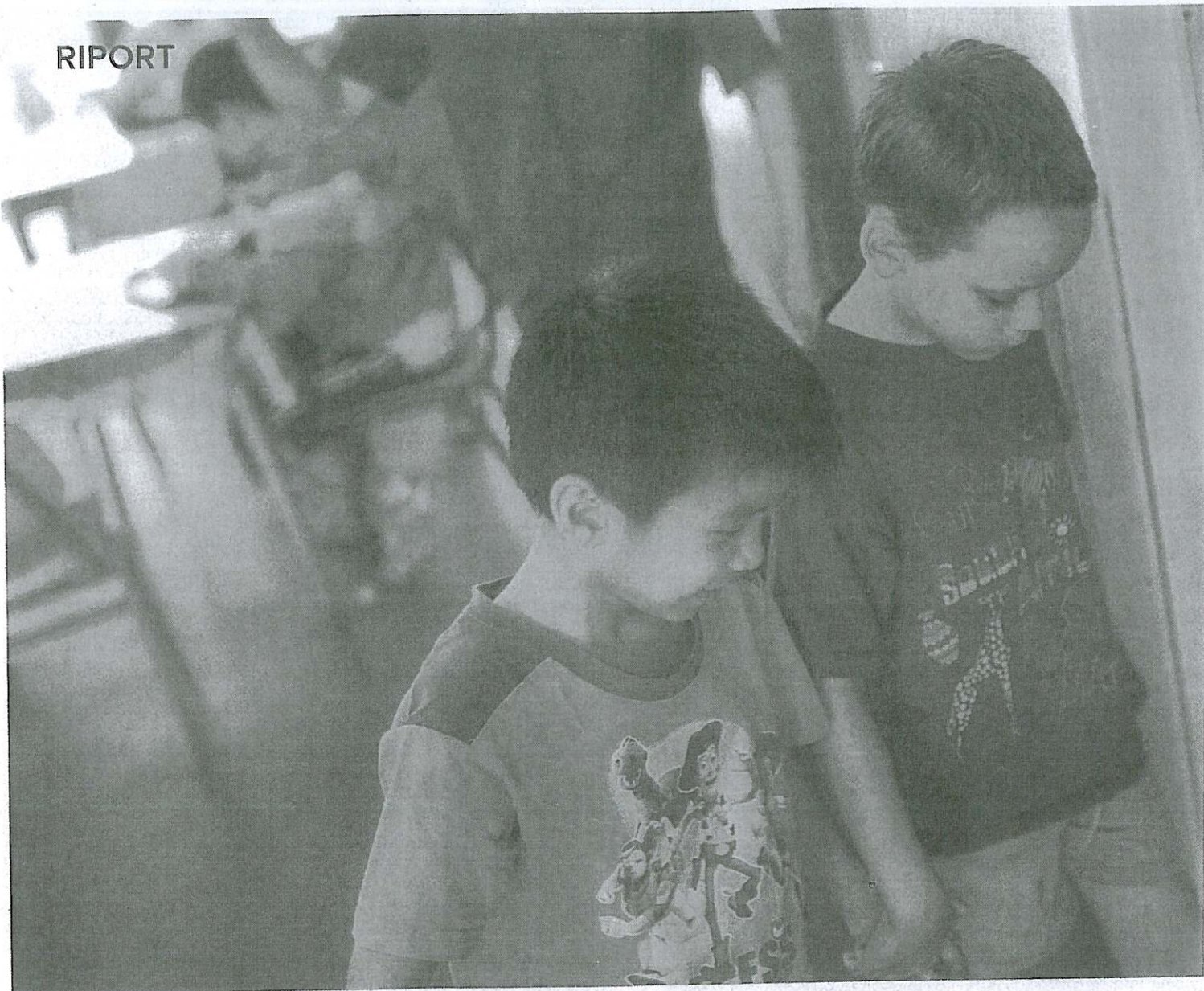

idegen országba, amelynek nyelvét nem beszéljük, és ahol nincsenek barátaink. A szüleik éjjel-nappal dolgoznak, mert nincs más választásuk, a gyerekekre gyakran bétápiszitterek vigyáznak. A magyar–kínai iskolába olyan diák is jár, aki két éven át nem volt hajlandó egy hangot sem szólani, annyira sokkolta a környezetváltozás. A tanítás a hivatalos magyar tanrend szerint zajlik magyar nyelven, csak az informatikát, illetve lehetőség szerint a kínai harcművészetet tanulják kínaiul, és természetesen a nyelvet, emelt óraszámban. Van egy kínai művészet órájuk is, ahol dalokat tanulnak eredeti nyelven, és ismerkednek az ázsiai ország műalkotásaival. Ez az óra csak a felsőbb osztályosok tanrendjében szerepel, a kicsik még nem tudnak vele mit kezdeni.

EGYMÁS NYELVÉT NEHÉZ MEGTANULNI

Elsőként egy kínai nyelvórába nézünk bele, amelyet a kínai anyanyelvű tanárnő az elsősöknek tart. A hangulat remek, a tanárnő megdicséri azokat, akik jól hangsúlyozták a gyakorolt mondatot, a gyerekek pedig megtapsolják egymást, és felszabadultan nevetnek. Kivételt talán csak az a három magyar kisgyerek képez, akiknek az arcára kiül a feszült összpontosítás: látszik, számukra idegenek még a kínai jelek és hangsúlyok, és minden erejüket latba kell vetniük ahhoz, hogy tartani tudják a lépést kínai társaikkal, akik ezt hallják otthon nap mint nap.

Ugyanez a koncentrált figyelem látható azoknak a kínai gyerekeknek az arcán is, akiket magyarórán látunk. Nekik a számunkra egyszerű magyar szavak kiejtése okoz néha nem kis nehézséget, sőt a betűhangjaink között is akad egynéhány, amely a kínai fül számára teljesen idegen.

– Aki motivált a kínai gyerekek között arra, hogy megtan a magyart, annak nem okoz nehézséget elsajátítani – mond *Bak Mónika*, aki a magyart mint idegen nyelvet tanítja. – Hi tudja, hogy a családja hosszú távra tervez nálunk letelepedni, nem állnak tovább vagy költöznek vissza egy-két éven belül, akkor általában jól haladnak a nyelvtanulással.

Az óra végét itt nem csengő, hanem egy kínai dallam jel amilyenekkel a nyugati féltekén leginkább relaxációs masszázs alkalmával szoktunk találkozni. Az osztályterem falain pedig azokat a kínai jeleket látjuk visszaköszönni, amelyek szintén népszerűek nálunk is – többnyire tetoválás formájában –, és a harmóniát, a barátságot vagy a szerencsét jelképezik. Rövid, tömondatos idézetek olvashatók a jelek alatt, mond annak fontosságáról, hogy a múlt már nincs, a jövő még nem érkezett el, érdemes hát inkább a mával foglalkozni.

A tanterem ajtaján egy mókás lista botlunk, ezen magyarul és kínaiul is feltüntetett az olyan, gyakran előforduló mondatokat, mint „Magatartásával zavarta az órát”, vagy „Nem készítette el a házi feladatát”. Ez az A4-es lap a tanár és a diákok és a szülők közötti kommunikációt segíti, gyakran